

Bíró Zoltán: Eljött a megújulás ideje?

2012 augusztus 13. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Mióta a magukat szocialistának vagy liberálisnak nevez? pártok és kormányok nem terpeszkednek fullasztó és nyomorító er?vel az országra, mióta nem az egyetlen szempont a törvényhozásban és a kormányzásban, hogy idegen érdekeknek és ideológiáknak megfeleljünk, azóta – minden bajunk ellenére – valami mégis csak változott.

Olyasmi, ami sem pénzben, sem egyéb anyagi javakban nem mérhet?, legalábbis nem közvetlenül. Mintha megújulnánk magyarságtudatban, önbecsülésben.

Abban az országban, amelyben sok évtized internacionalista demagógiája, a nemzeti érzést és öntudatot nacionalistának bélyegz? kommunista, majd liberális, balliberális terrorja uralkodott, sikerült a nép egy részét leszoktatni arról, hogy magyarságát, öntudatát, önbecsülését természetes tulajdonának tekintse, és vele együtt az országot, a hazáját is. Elmúltak azok a „rendszerváltó” évek is, amikor a nagy nemzetiszín? zászlólengetés, a frázisok sokasága mögött az ország kiárusítása folyt, anyagi és szellemi értelemben egyaránt. A rendszerváltást ezúttal 1990-t?l számítva, az elmúlt két év hozott olyan leveg?t ebbe az országba, hogy az ember, aki egyébként mindig is magyar honpolgárnak érezte magát (mi másnak?), ebben a min?ségében végre könnyebben lélegezhet, és legalább szellemi értelemben egészségesebb leveg?t szívhat. A „ki a magyar?”, „mi a magyar?” kérdésével, a nemzeti identitás zavaraival f?ként azok az „entellektüelek” vívódhatnak a maguk sz?k köreiben, akiknek ez lehet személyesen komoly kérdés, lehet játék, vagy akár kitörési kísérlet a maguk m?vészi válságából.

A magyarok többségének nincs „identitás problémája”. Vannak mindennapi gondjai, elege lehet a politikából és a pártokból, szeretheti vagy szidhatja a kormányt, de ez nem változtat azon, hogy magyarnak tartja magát akkor is, ha a magyar nemzeti zászlón ?rjöngve tapos az állam egyenruhás alkalmazottja az ötvenhatos forradalom és szabadságharc ötvenedik évfordulóján.

Az elmúlt héten azonban a nemzeti zászló megint a magasba emelkedett. Nekünk els?sorban err?l szólt ez az olimpia, és nem csak az aranyérmek miatt. A küzdelmekben részt vev? és helytálló magyar sportolók és a magyar szurkolók látványosan nagy tábora félre nem érthet?en adott választ azoknak, akik olimpiai szereplésünk, els? gy?zelmeink kapcsán is gy?lölettel teli idegenségüknek adtak hangot. Néhányan voltak csupán, de ?k mindig hangosak és mögöttük ott persze azok is, akik ilyenkor csak némán gy?lölködnek, mert legalább annyi eszük van, hogy ennyire nyíltan és ostobán azért mégsem adják ki magyarellenes indulataikat.

Ezek is ellendrukkerek voltak most is, mint mindig, nem is a sport, nem is az olimpia, hanem Magyarország és a magyarság ellendrukkerei. Mert ha éppen nem ?k a sikeresek, nem róluk szól a világsajtó, az nekik nagyon tud fájni. Ha olyanoké, akik megküzdöttek érte, és személyes sikerüket mindjárt meg is osztják a nemzettel, melyhez tartoznak, az nekik különösen fájdalmas. ?k azonban most együtt sem számítottak. Ez az olimpia mindenestül, a megszerzett érmekkel, a helyezésekkel, a sportolói és szurkolói magatartással és azoknak a helytállásával együtt, akik fájdalmas sérüléseikkel is vállalták a küzdelmet, vitathatatlanul magyar ünnep lett.

Az olimpia vasárnap véget ért. Jó volna, ha ennek az ünnepnek a lelki, tudati hozadéka beépülne a magyar mindennapokba is, akkor talán az ellendrukkerek is elt?nnének egyszer a magyar életb?l. Az is felemel? érzés lenne. Egyel?re azonban itt vannak, és mindig találnak alkalmat, hogy vagy kínosan röhögjenek rajtunk vagy hörögjenek ellenünk.

Még tartott az olimpia Londonban, még szorítottunk a magyar sportolóknak, mikor elkezd?dött Bugacon a Kurultáj: türk-hun tudatú népek találkozója. Lovasok, íjászok, népviseletek, népm?vészet, hagyomány?rz?k, szittya magyarok, hun magyarok, avar magyarok – csupa borzalom a finnyás „nyugatosoknak”. Lehetne nyugati, közel-keleti vagy afrikai, az rendben volna, de mit akarunk mi Ázsiától. A türk és hun tudat pedig végképp elfogadhatatlan, mert iszonyú veszélyeket rejt magában: egy bontakozó új öntudat veszélyét és egy régi rokonságérzet feléledését. Nem jó ez az ellendrukkereknek, az ellenérdekelt feleknek, mert a végén még kiderül, hogy arra is vezet út – és nem visszafelé, hanem el?re. Egyébként nekünk jó volna, ha Kelet és Nyugat között végre nem választani kellene, hanem köztes helyzetünkb?l élni erre is, arra is a lehet?ségekkel. Ezzel szemben nekik mindegy, hogy London vagy Bugac, csak attól mentse meg ?ket az ? istenük, hogy a magyarok gazdaságban is, de mindenekel?tt önbecsülésben meger?södjenek, mert akkor számukra sz?kül a tér, és nem lehet egy népet az orránál fogva vezetni. Szerencse, hogy bár ezek tucatnyian még hangoskodnak itt, Londonból és Bugacról er?teljesebb, tisztább hangok érkeznek.

És az e féle hangok er?södnek egész Európában manapság, mert a hamis liberális oratóriumokból talán lassan elege lesz már mindenkinek.
Bíró Zoltán - magyarhirlap.hu

Ajánló